

Titel: Kapitel VI.

Citation: "Kapitel VI.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e2511.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel VI.

Rettergangsfuldmægtige.

Der er ved Bearbejdelsen af nogle af Bestemmelserne i dette Kapitel taget sær- ligt Hensyn til det af Regeringen i 1879 —80 (og 1888—89) forelagte Forslag til

spalte2733

Lov om Sagførervæsnets Ordning, hvorm Betænkning af et Landstingsudvalg fore- ligger.

Foruden ved nogle redaktionelle Æn- dringer adskiller Kapitlet sig fra det tid- ligere Forslags 1ste Afsnit, Kapitel VI, paa følgende Punkter:

1) Blandt de Personer, der kunne op- træde paa en Parts Vegne, uden at være Sagførere (§ 45), ere Plejeforældre og Plejebørn e] medtagne. (Naar Adoptiv- forældre og Adoptivbørn ej udtrykkelig ere nævnte, er Grunden dertil kun, at de ind- befattes under „Beslægtede“).

2) Begrebet „fast Tjeneste“ i samme Paragraf er bestemt nærmere derhen, at de paagældene skulle være antagne for mindst en Maaned, en Bestemmelse, der vil afskære mange Tvivlsspørgsmaal. 3) Den særlige Regel i det tidligere Forslags § 60, 2det Stykke, er udeladt, da dens Rigtighed kan omtvistet, og i hvert Fald Reglen i Udk. § 48 maa antages at yde tilstrækkelig Beskyttelse.

4) De i det tidligere Forslags §§ 62 —67 indeholdte Regler angaaende For- staaelsen af processuelle Fuldmagter, hvilke Regler ere naturlige i fremmede Proces- love, der paalægge Sagførertvang og gøre det til Pligt for Sagførerne altid at forevise Fuldmagt, ere udeladte som unødvendige hos os, da saadanne Regler ikke hidtil have været savnede her, og der intet inde- holdes i Udkastet, der kan antages at ville fremkalde Trang dertil. Endelig ere

5) Reglerne i det tidligere Forslags § 71, 1ste Stykke, §§ 73 og 75 udeladte som kun indeholdende, hvad der maa an- ses som selvfølgeligt, og Reglen i § 71, 2det Stykke, om den ubetingede Nødvendighed af Vitterlighedsvidners Attestation paa skriftlige Procesfuldmagter i Landsretssager, udeladt som indeholdende en formentlig ikke tilstrækkelig begrundet Undtagelse fra Principet om den fri Bevisbedømmelse.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Pa- ragrafer skal følgende bemærkes:

§§ 45—47.

De heri indeholdte Regler om Om- fanget af Sagførernes Eneret ere i det hele stemmende med, hvad der anses for gæl- dende Ret. Særlig kan den Adgang, der i § 46 er indrømmet til under Skiftebe- handling at lade møde for sig ved en hvil- ken som helst personlig myndig og uberygtet Person ikke anses som nogen virkelig Af- vigelse fra det for Tiden gældende, idet Udkastets Ordning er den, at en egentlig Procederen angaaende Stridigheder, der op-

spalte2734

staa paa Skifte, henvises til den alminde- lige Underret eller Landsret, jfr. §§ 503 og 515. Derimod indeholde Reglerne i § 45 angaaende Kredsen af de Personer, ved hvem en Part altid kan lade sig repræsen- tere, for saa vidt en Afvigelse fra Forbille- det i D. L. 1—9—14 som det ubestemte og vidtrækkende Udtryk „Frænde“ er om- byttet med en bestemt Kreds af nærbeslæg- tede, hvorhos besvoglede inden for samme Grrænse saavel som Ægtefællen ere med- tagne; endelig er Udtrykket „Tjener“ ombyttet med: Personer, der ere antagne af Parten i fast Tjenesteforhold paa mindst en Maaned.

Naar § 45 ikke omtaler Selskaber, For- eninger, Stiftelser, Boer eller andre juri- diske Personer, er det kun, fordi det er anset for selvfølgelig, at saadanne maa møde og kunne møde ved de Personer, der i øvrigt repræsenterer dem, altsaa Bestyrelse, Testamentsseksekutorer etc., hvilke dog atter maa kunne lade en hvilken som helst af de Personer, der staa i den juridiske Per- sons faste Tjeneste i Overensstemmelse med § 45, 1ste Stykke, møde for sig.

§ 49.

Reglen i andet Stykke om en Parts Adgang til at tilbagekalde eller berigtige Tilstaaelser eller andre Erklæringer om det faktiske i Sagen, som hans Rettergangsfuld- mægtig fremkommer med under de mundt- lige Forhandlinger, kan ikke godt undværes under en mundtlig Procedure, hvor Fuld- mægtigen let kan blive nødt til at erklære sig om et eller andet, uden at have haft Lejlighed til — som under den skriftlige Procedure — i Forvejen at konferere med sin Mandant derom. Reglen er paa den anden Side uden videre Betænkelighed, da en saadan under de mundtlige Forhandlinger straks fremkommende Berigtigelse ikke kan medføre nogen Forhaling af Sagen. Saa- dan Regel findes ogsaa i den tyske Civil- proceslovs § 81 og i den østerrigske Civil- proceslovs § 34, jfr. endvidere den franske Proceses Regler om „désaveu“.

§ 50.

Den heri indeholdte Regel, der er ny i dansk Ret, er af Betydning for Processens sikre, uforstyrrede Gang. Man er ved Reg- lens Optagelse gaaet ud fra, at Fuldmagten heller ikke, for saa vidt angaar Forholdet mellem Fuldmægtig og Mandant, uden videre bortfalder ved de angivne Omstændigheder, men har intet villet bestemme desangaaende. Hvad Reglen bestemmer, er kun dette, at, hvorledes end Forholdet mellem Fuld- mægtig og Mandant maatte blive paavirket

spalte2735

af de nævnte Omstændigheder, er Mod- parten, selv om han maatte være bekendt med deres Indtræden, berettiget og for- pligtet til at betragte dem som sig uved- kommende, saa længe han ikke har mod- taget nogen Tilkendegivelse om Fuldmag- tens Ophør.

§ 52.

Som bemærket i Motiverne til det tid- ligere Udkast har Grundsætningen for uan- modet Forretningsførelse hidtil ikke i dansk Ret — saaledes som i de fleste fremmede Proceslovgivninger — fundet nogen almin- delig Anvendelse for Retssagers Vedkom- mende. Kun med Hensyn til Fogedforret- ninger, der fremmes imod en fraværende Rekvisitus, har det i Konsekvens af den nævnte Grundsætning været antaget, at det

kan tillades Personer, som staa i et nær- mere Forhold til Rekvisitus, at anføre, hvad de maatte vide at erindre imod Forretnin- gen, uagtet de ikke have nogen Fuldmagt fra Rekvisitus, jfr. ogsaa Bestemmelsen i Konkurslovens § 160, 2det Stykke. Man har imidlertid ment, at der burde gives Principet for uanmodet Forretningsførelse saa vidt en Anvendelse paa Retssager, som Hensynet til Modpartens Ret overhovedet tilsteder, og har derfor optaget Bestemmel- serne i § 52, der — bortset fra Tilføjelsen „naar saadant kan ske uden væsentlig Ulempe“ — ganske svarer til det tidligere Forslags § 72. Bestemmelsen vil i øvrigt være anvendelig, saavel hvor ingen møder med Angivende af at være befuldmægtiget af Parten, som hvor den foregivne Fuld- mægtig ikke er i Stand til behørig at le- gitimere sig.